

Stric in teta sta kmalu opazila to ljubezen in tudi skrbni Kristinini materi ni ostala neznan izprememba njene zlate hčerke.

„Otroka sta še. Najbolje bo, da ga pokaraš,“ je bila tetina deviza.

IZ CERKVE SV. NIKOLAJA PRI IHANU: NA SVODU SV. JANEZ

„Dovolj je star, da ve, kaj je prav. Čim prej moško dozori, tem bolje. Če bo zadovoljna njena mati, je vse v redu. Škoda, da je umrl oče! Tak mož, odločen, ljubeč in dober trgovec,“ je govoril stric Luka.

In mati tudi ni bila huda na svojo hčerko, le s skrbjo je opazovala mene, če sem dovolj možat in ostanem stanoviten.

Jeseni sva si dala prstane in fotografije v znamenje zvestobe. Potem sem odšel na Dunaj, da se vpišem v modroslovje.

„Dragotin, za slovo le tole: Pregovor pravi, da kdor hoče na Dunaj, naj pusti trebuh zunaj. Ti pa pusti srce! Srce je Kristinino. Fant, takega dekleta ne dobiš. Sicer je malo ničemurna, a njene čednosti odvagajo to malenkost v bogati meri,“ mi je zažugal stric, ko sem odhajal. Sklenil sem, da se trdno držim njegovega nasveta. A bil sem slab in postal nezvest svoji obljudi, svoji izvoljenki in svojemu narodu. In to je moj veliki greh. Rodil se je iz ničemurnosti, ki je lastna vsemu človeštvu. In to me morda edino opravičuje.

Mladi smo bili in mislili, da bomo klatili zvezde z neba, da preobrnemo Slovenijo in ustvarimo čez noč novo kulturo in nov rod. Namen smo imeli dober; a vzgoje nam je manjkalo. Poznali smo Sokratov rek: *Γνώθι σαυτόν*, a ravnali se nismo po njem.

Zašel sem takrat v beznice. Tovariši so me speljali. Vse sem hotel videti in vedeti. In ker sem bil nekoliko talentiranejši kot drugi, sem se zdel velik in sem začel zaničevati svet kot Schopenhauer. Polagoma sem izgubil, kar mi je bilo nekdanj najdražje. Sanjal sem o Nirvani in si domišljjal, da sem grozno nesrečen, najnesrečnejši bitje pod solncem. Ni me osrečevala Kristinina ljubezen, ne stričeva pisma; čolnič moj je izgubil veslo in se gugal na vihnem morju življenja kot Enejeva barka. Počasi sem se zastrupljal kakor Indijanec, ki pije leto za letom opij. Včasih sem se vrgel v vrtnec življenja, hodil na plese, pil in užival, da zatrem bol, dvome in nesrečo. Tako sem hitro zapravil očetovo dediščino in tretje leto sem bil prisiljen iskati instrukcije. Pri bogati trgovski rodovini sem postal domači učitelj. Lahko delo! Sina edinca sem učil vsak dan eno uro in dobil na mesec štirideset goldinarjev in prosto stanovanje. Imeli so tudi hčerko, nežno plavolaso dekletce, ki ga je vzgajala guvernanta.

(Konec.)

V avgustu.

Zložil Vekoslav Remec.

Odcveli so rožam naklonjeni časi,
pod solncem oblaki vise,
zle slutnje gredo čez polje,
se bližajo duši počasi, počasi.

V osamljeni cerkvi žalostno klenka,
tamkaj v topolih trudno šumi —
kdo tam po stezici hiti,
li misel žalobna, li plaha mladenka?

